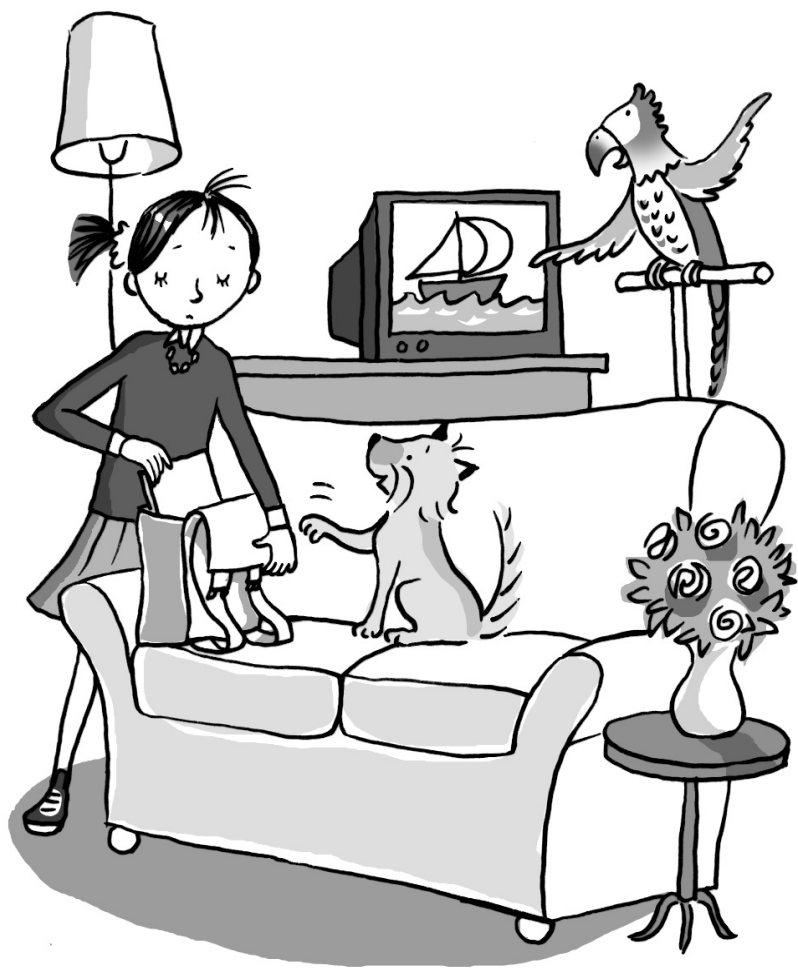

– Искам да остана въщи с теб! – въздъхна Ейми Уайлд, докато пхаше кутията за моливи в ученическата си чанта.

– Съжалявам, но не може! – каза папагалът Платон, кацнал на своята пръчка пред телевизора. – Ходенето на училище е част от това да си човек.

– Платон е прав – излая териерът Хилтън. Той скочи на дивана и близна ръката на Ейми. – Не се притеснявай, всичко ще е наред!

Ейми не се учудваше, че разбира какво ѝ казват кучето и папагалът. Само от седмица живееше на остров Клеймъркин, но вече свикна с мисълта, че е единственият човек, който може да говори с животните благодарение на вълшебната огърлица, която ѝ подари леля Дейзи в деня, когато пристигна. Оттогава ѝ се случиха много вълнуващи неща, но тази сутрин бъдещето не ѝ се струваше розово.

– Лесно ви е на вас! – тръсна глава Ейми. – Не ви се налага да ходите в ново училище, където не познавате никого.

– Не е вярно, че не познаваш никого – възрази Платон. – Ами Айнщайн? Той обеща да те държи под око и да те съветва за всичко.

Айнщайн беше училищният котарак и един от новите приятели на Ейми. При мисълта, че Айнщайн ще е там, ѝ стана малко по-добре.

В този момент майка ѝ извика:

– Готова ли си, скъпа? Трябва да тръгваме!

Ейми забърза към вратата в края на коридора. Тя водеше към кафенето в предната част на къщата. Хилтън я следваше по петите.

Кафене „Игликите“ все още не беше отворено. Бащата на Ейми се беше качил на висока стълба и оправяше една от лампите. Като я зърна, той ѝ махна радостно.

– Я да те видя!

Ейми се завъртя, за да покаже новата си училищна униформа. Тя беше толкова нова, че платът на бялата

блуза и сивата пола още беше твърд и корав. Синият пуловер обаче беше мек и удобен.

– Много си шик! – засмя се баща ѝ.

Майка ѝ също кимна одобрително, но после се намръщи на огърлицата от сребърни лапички, която се подаваше изпод блузата на Ейми.

– Не може да ходиш с бижута на училище, Ейми.

– Но леля Дейзи ми я подари! – възрази Ейми.

– Много мило от нейна страна, но това не променя нещата – не отстъпи майка ѝ. – Трябва да я свалиш!

Ейми не искаше да сваля огърлицата, но знаеше, че е безсмислено да спори с майка си.

– Ще я занеса в стаята си – каза Ейми и хукна нагоре по стълбите.

Хилтън тичаше до нея.

– Не бива да я сваляш – изръмжа той. – Ще имаш нужда от нея!

– Знам! – отвърна Ейми.

Огърлицата от лапички беше вълшебна. Тя ѝ позволяваше да говори с животните, но само ако я носи. Ако

я свали, няма да разбере нищичко от онова, което Айнщайн щеше да ѝ каже в училище.

Ейми спря пред огледалото на стълбищната площадка и внимателно пъкна огърлицата под блузата. После клекна до Хилтън и попита:

– Е, как е? Вижда ли се?

– Нищичко! – излая радостно териерът и размаха опашка.

Майка ѝ също не забеляза нищо.

– Добро момиче. Браво! – усмихна се тя. – А сега да побързаме, за да не закъснееш.

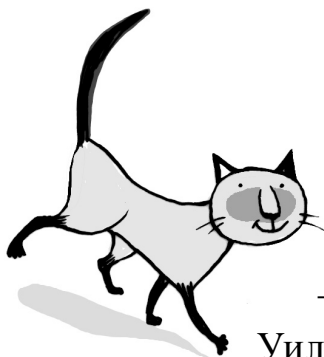
– Успех! – пожела баща ѝ от върха на стълбата. – Сигурен съм, че училището ще ти хареса.

Ейми и майка ѝ пресякоха двора и поеха надолу по стръмната павирана улица.

Докато вървяха към училището, тя усети как увереността ѝ започва да се изпарява. Утре щеше да отиде на училище сама като всички останали деца на нейната възраст, но днес майка ѝ настоя да я придружи. Все пак ѝ беше първи ден в новото училище.

От пощата излезе една сиамска котка и заприпка след тях.

– Не се притеснявай!

– измяука котката. –

Айнщайн те чака!

Ейми се наведе

и я погали.

– Благодаря ти,

Уилоу! – прошепна тихо момичето, за да го чуе само котката.

– Престани да се размотаваш, Ейми!

– смъмри я майка ѝ. – Не знам какво става с теб, откакто сме на острова.

Прекарваш много повече време с животните, отколкото с хората.

Така беше, но Ейми не можеше да каже на майка си защо го прави. Докато тичаше, за да я догони, момичето сложи ръка на гърдите си и усети малките лапички на огърлицата, скрита под блузата. Вълшебната ѝ сила трябва да остане в тайна. Така каза леля Дейзи. Иначе някой може да злоупотреби с нея. Ейми и майка ѝ свиха и тръгнаха по тясна криволичеща уличка.

Чуха училището, преди да го видят. Шумът на играещи деца не можеше да бъде сбъркан. Зазвъня звънец и гласовете утихнаха.

– Пристигнахме точно навреме – каза майка ѝ, когато завиха покрай ъгъла и зърнаха училището.

То беше построено от същия камък с цвят на мед, от който бяха направени и всички къщи на острова. Такава беше и каменната ограда. В средата на двора се извисяваше огромен стар дъб. Децата се строяваха по класове край него, готови да влязат в класните стаи.

Ейми усети как стомахът ѝ се свива на топка от страх. Опита се да преглътне, но устата ѝ беше пресъхнала. Искаше ѝ се да е някъде другаде – където и да е, но не и на това чуждо място, заобиколена от непознати деца.

